

Sygn. akt II UK 276/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Prusinowski

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku E. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...)

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od wnioskodawczynie na
rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 240 zł (dwieście
czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2018 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację wnioskodawczynie E. B. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 8 września 2016 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z. o składki.

W ustalonym stanie faktycznym sprawy, wnioskodawczyni zaskarżyła decyzję organu rentowego z dnia 16 marca 2016 r., w której określono wysokość jej zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od czerwca 2014 r. do września 2015 r. w wysokości 16100,87 zł.

Odwołanie od tej decyzji złożyła wnioskodawczyni, wnosząc o uchylenie decyzji i ustalenie, że od dnia 1 czerwca 2014 r. nie jest ona zobowiązana do opłacania należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy z uwagi na zatrudnienie i wykonywanie pracy najemnej na terenie innego Państwa Członkowskiego, na podstawie umowy o pracę.

W ustalonym stanie faktycznym wnioskodawczyni od dnia 10 kwietnia 2009 r. prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą przy czym wykonywanie działalności gospodarczej było przez nią kilkakrotnie zawieszane, w tym w okresie od dnia 31 stycznia 2014 r. do dnia 2 czerwca 2014 r. Wnioskodawczyni zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 2 czerwca 2014 r., zaś w związku z tym, że nie złożyła, pomimo obowiązku, deklaracji rozliczeniowych za okres czerwiec i lipiec 2014 r., został sporządzony na podstawie ostatniej niezerowej deklaracji złożonej przez płatnika wymiar z urzędu. W dniu 5 listopada 2015 r. organ rentowy wystosował zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od czerwca 2014 r. do września 2015 r. W dniu 16 lutego 2016 r. wydano zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego. Ubezpieczona nie zgłosiła się w wyznaczonych terminach i nie złożyła pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek. Powyższe spowodowało wydanie przez organ rentowy zaskarżonej decyzji, określającej wysokość zadłużenia z tytułu składek. W dniu 7 lipca 2014 r. do organu rentowego wpłynęła informacja wnioskodawczyni o podjęciu zatrudnienia od dnia 1 czerwca 2014 r. w słowackiej spółce P. s.r.o. z siedzibą w Ć. na Słowacji. Organ rentowy pismem z dnia 26 lutego 2015 r. poinformował ubezpieczoną, że ustalono, że w okresie od dnia 2 czerwca 2014 r. do dnia 1 czerwca 2015 r. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29

kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L 166 z dnia 30 kwietnia 2004 r., ze zm.; dalej rozporządzenie nr 883/2004 lub rozporządzenie podstawowe). W dniu 29 marca 2016 r. wnioskodawczyni przedłożyła organowi rentowemu nowe dokumenty, tj. umowę o pracę, dokument rejestracyjny FO, zaświadczenie słowackiego pracodawcy oraz dokumenty potwierdzające opodatkowanie dochodu za lata 2014-2015 oraz potwierdzenia przelewów wynagrodzenia wypłacanego przez słowackiego pracodawcę. W oparciu o powyższe informacje organ rentowy poinformował wnioskodawczynię pismem z dnia 5 kwietnia 2016 r. (nie wydając formalnej decyzji), że w okresie od dnia 2 czerwca 2014 r. do dnia 3 kwietnia 2017 r., na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, wskazując, że ustalenie to ma charakter tymczasowy i może zostać unieważnione, jeżeli właściwa instytucja słowacka zgłosi istotne zastrzeżenia, co do określenia ustawodawstwa właściwego. Pismem z dnia 22 kwietnia 2016 r., strona słowacka poinformowała, że nie zgodziła się na stosowanie ustawodawstwa słowackiego wobec wnioskodawczyni, uzasadniając swoje stanowisko wynikami kontroli przeprowadzonej w przedsiębiorstwie P. s.r.o., w wyniku której ustalono, że w przypadku pracowników tej firmy nie doszło do rzeczywistego wykonywania umowy o pracę na terytorium Słowacji. Instytucja ubezpieczeniowa wskazała, w związku z tym, że E. B. , zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 w dalszym ciągu podlega przepisom prawa ubezpieczenia społecznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyrokiem z dnia 8 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił odwołanie wnioskodawczyni, uznając trafność decyzji organu rentowego, według której wnioskodawczyni, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, zobowiązana jest do opłacenia zaległych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od czerwca 2014 r. do września 2015 r. wraz z odsetkami.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2018 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczyni, dzieląc ustalenia Sądu pierwszej instancji jak i zapadłe orzeczenie.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że podstawę rozstrzygnięcia stanowi art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, zgodnie z którym osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisem ust. 1. W ocenie Sądu drugiej instancji, w sprawie mają zastosowanie przepisy wspólnotowej koordynacji, ponieważ wnioskodawczynie domagała się ustalenia wobec niej ustawodawstwa właściwego, z uwagi na to, że prowadząc działalność gospodarczą na terytorium Polski, jednocześnie wykonuje pracę najemną w Słowacji na podstawie umowy o pracę. Zgodnie z art. 1 pkt a rozporządzenia nr 883/2004, do celów stosowania rozporządzenia określenie „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce. Wnioskodawczynie weszła w stosunki ubezpieczenia społecznego o charakterze transgranicznym przez jednoczesne wykonywanie działalności w różnych państwach i konieczne było zbadanie, czy spełnia warunki ubezpieczenia ustanowione przez system zabezpieczenia społecznego w prawie krajowym wskazanym przez normy kolizyjne jako właściwe. Powołując się na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 68/07, (OSNP 2008 nr 19-20, poz. 300), oraz z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12 (OSNP 2014 nr 3 poz. 47), Sąd Apelacyjny stwierdził, że w takim wypadku organ ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania wnioskodawczynie był uprawniony tylko do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, natomiast nie miał kompetencji do oceny stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym. Ocena ta mogła nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i mogła być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. W rozpatrywanej sprawie postępowano zgodnie ze wskazaną procedurą. Organ rentowy tymczasowo ustalił wnioskodawczynie podleganie ustawodawstwu słowackiemu w okresie od dnia 2 czerwca 2014 r. do dnia 3 kwietnia 2017 r. i poinformował o tym słowacką instytucję

ubezpieczeniową. Pismem z dnia 22 kwietnia 2016 r., strona słowacka poinformowała, że nie zgodziła się na stosowanie ustawodawstwa słowackiego wobec wnioskodawczynie we wskazanym okresie, czego nie zakwestionował organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawczynie, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 13 pkt 4, art. 32, art. 46 ust. 1 i art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm., dalej ustawa systemowa), poprzez uznanie, iż „skarżąca winna być płatnikiem składek z tytułu prowadzonej działalności i tym samym przyjęcie, iż podlegała ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i chorobowemu, wypadkowemu, podczas gdy z uwagi na zawarcie umowy o pracę ze słowackim pracodawcą i wykonywanie na tej podstawie pracy na terytorium Słowacji, Skarżąca od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r. nie podlegała przepisom ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a pierwszeństwo zastosowania ma art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (...), który wskazuje dla Skarżącej ustawodawstwo słowackie jako właściwe i na tej podstawie Skarżąca nie miała obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne i dokonała wyrejestrowania jako ubezpieczona i jako płatnik, a ponadto nie została wydana prawidłowa decyzja wskazująca ustawodawstwo właściwe, ani prawomocna decyzja stwierdzająca podleganie ubezpieczeniom z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej”, błędną wykładnię art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zawierającego normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby normalnie wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii, „przez co wyłączona jest możliwość ustalenia prawa właściwego dla tego stosunku prawnego w inny sposób niż wskazany przez normę dotyczącą koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, poprzez jego niezastosowanie i wskazanie, że Skarżąca była zobowiązana do opłacenia należnych składek z tytułu działalności gospodarczej w Polsce, podczas gdy przepis ten wyraźnie wskazuje, że ustawodawstwem

właściwym dla Skarżącej powinno być ustawodawstwo słowackie w związku z wykonywaniem przez nią pracy najemnej na Słowacji”, niezastosowanie art. 5 w związku z art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L 2009.284.1 ze zm., dalej rozporządzenie nr 987/200 lub rozporządzenie wykonawcze), poprzez „podważenie ważności umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego, dokument potwierdzający zgłoszenie osoby do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim oraz podważenie ważności dokumentów potwierdzających zgłoszenie Skarżącej do ubezpieczeń społecznych, (...)”.

Pełnomocnik zarzucił także naruszenie przepisów postępowania - art. 386 § 4 w związku z art. 477^{14a} k.p.c. poprzez zaniechanie uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, pomimo tego, że „nie została wydana ostateczna decyzja w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego dla Skarżącej, jak też nie wydano decyzji obejmującej Skarżącej ubezpieczeniami z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, na skutek czego decyzja zaskarżona w niniejszym postępowaniu stwierdzająca obowiązek zapłaty składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej przez Skarżącą była co najmniej przedwczesna i podjęta bez rozpoznania istoty sprawy,(...)”.

W oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie, że wnioskodawczyni nie jest zobowiązana do opłacania należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od czerwca 2014 r. do września 2015 r., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, albo uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w

przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej, o jej oddalenie, wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba przypomnieć, że stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej (jej podstaw) i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania (bądź jeżeli taki zarzut okaże się niezasadny).

W ocenie Sądu Najwyższego nie znajdują uzasadnienia zarzucane w skardze kasacyjnej naruszenie prawa materialnego – art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jak i art. 5 w związku z art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego. Za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12 (OSNP 2014 nr 3, poz. 47), należy stwierdzić, że w sprawie miały zastosowanie przepisy wspólnotowej koordynacji, ponieważ wnioskodawczynie domagała się ustalenia wobec niej ustawodawstwa właściwego, informując, że prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Polski oraz jednocześnie wykonuje pracę najemną na podstawie stosunku pracy z pracodawcą słowackim. Zgodnie z art. 1 pkt a rozporządzenia nr 883/2004, do celów stosowania rozporządzenia określenie „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce. Istotne jest zatem, że wnioskodawczynie weszły w stosunki ubezpieczenia społecznego o charakterze transgranicznym przez jednoczesne wykonywanie działalności w różnych państwach i konieczne było zbadanie, czy spełnia warunki ubezpieczenia ustanowione przez system zabezpieczenia społecznego w prawie krajowym wskazanym przez normy kolizyjne jako właściwe (por. wyrok ETS z dnia 15 grudnia 1976 r., C-39/76, L.J. Mouthaan, OCR 1976 s. 1901, wyrok TSUE z dnia 10 marca 2011 r., C-516/09, T. Borger, C 139/8 Dz.Urz. UE 2011/C 139, poz. 11). W tym wypadku organ ubezpieczeń

społecznych miejsca zamieszkania wnioskodawczyni był uprawniony do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 68/07, OSNP 2008 nr 19-20, poz. 300). Nie miał natomiast kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym. Ocena ta mogła nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, iż właściwym dla nich stanie się inne państwo ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia nr 883/2004). Określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. W powołanym wyżej wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r., Sąd Najwyższy orzekł, że nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia nr 883/04 dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa. Nie może budzić wątpliwości, że instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz trzeba podkreślić, iż może chodzić jedynie o wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia nr 883/04 i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności co do tego, czy osoba wnosząca o ustalenie prawa właściwego jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie

członkowskim. Wątpliwości tych instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawczynie nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego, które nakazują zwrócenie się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych. Poinformowanie więc przez osobę wykonującą pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma ona miejsce zamieszkania, wymaga - ze względu na zaistnienie czynnika ponadkrajowego w ubezpieczeniu społecznym - zastosowania procedury przestrzegającej właściwości i kompetencji instytucji ubezpieczeń społecznych, przewidzianej w przepisach art. 16 rozporządzenia nr 987/2009. Informacja, o której mowa, jest podstawą do niezwłocznego, lecz tylko wstępnego i tymczasowego ustalenia dla niej ustawodawstwa właściwego, stosownie do zasad kolizyjnych ustalonych w art. 13 rozporządzenia podstawowego. O tymczasowym określeniu prawa, według którego obejmuje się tę osobę ubezpieczeniem społecznym, instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawczynie informuje wyznaczone instytucje państwa, w którym wykonywana jest praca. Od tej chwili biegnie termin dwu miesięcy, w czasie których przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji może poinformować instytucję miejsca zamieszkania o niemożności zaakceptowania ustalonego ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. Gdy to nie nastąpi, tymczasowe określenie ustawodawstwa staje się ostateczne.

W ocenie Sądu Najwyższego w rozpatrywanej sprawie ostatecznie postępowano zgodnie z przedstawioną procedurą. Organ rentowy, zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, w piśmie z dnia 5 kwietnia 2016 r. skierowanym do wnioskodawczynie, tymczasowo ustalił jej podleganie ustawodawstwu słowackiemu w okresie od dnia 2 czerwca 2014 r. do dnia 3 kwietnia 2017 r., (nie wydając decyzji tymczasowej) i poinformował o tym słowacką instytucję

ubezpieczeniową, która nie zgodziła się na stosowanie ustawodawstwa słowackiego wobec wnioskodawczynie we wskazanym okresie, zaś swoje stanowisko uzasadniła wynikami kontroli przeprowadzonej w przedsiębiorstwie P. s.r.o., w wyniku której ustalono, że na terytorium Słowacji nie doszło do rzeczywistego wykonywania umowy o pracę.

Podzielając tę ocenę trafnie organ rentowy uznał, że wnioskodawczynie we wskazanym okresie podlegała polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych, i w związku z tym powinna opłacić zaległe składki w kwotach wskazanych w zaskarżonej decyzji, w której określono wysokość zadłużenia płatnika z tytułu składek za okres od czerwca 2014 r. do września 2015 r.

Jest niewątpliwe, biorąc pod uwagę poczynione w sprawie ustalenia, szczegółowo opisane w części wstępnej uzasadnienia wyroku, że wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy, nie wszczął uprzednio postępowania w przedmiocie ustalenia właściwego ustawodawstwa, nie mniej jednak – w toku dalszego postępowania, brak ten został sanowany.

Gdy więc ostatecznie zarzuty skargi okazały się nieuzasadnione, należało orzec jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., określając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego zgodnie z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).